

මෙම පාඩම ඉගෙනීමෙන්,

- * පොදු ජන වහරෙහි හා ප්‍රදේශීය භාෂා ව්‍යවහාරයෙහි වෙනස,
- * ප්‍රදේශීය භාෂාව ව්‍යවහාර වන ප්‍රදේශ.
- * ප්‍රදේශීය භාෂා ව්‍යවහාරයන්හි රසවත් බව හා හරවත් බව.
- * ප්‍රදේශීය භාෂා ව්‍යවහාරය අදහස් සන්නිවේදනයට බාධාවක් නොවන බව,

යන කරුණු ඔබට අවබෝධ වනු ඇත.

බසක මහිම

එකිනෙකා අතර සන්නිවේදනය සඳහා අප විසින් පරිහරණය කරනු ලබන ප්‍රබලතම මාධ්‍යය භාෂාව යි. දියුණු භාෂාවක කථා ව්‍යවහාරය සහ ලේඛන ව්‍යවහාරය යනුවෙන් ප්‍රධාන ප්‍රභේද දෙකක් හඳුනාගත හැකි ය.

සිංහල භාෂාවේ ද කථා ව්‍යවහාරය සහ ලේඛන ව්‍යවහාරය යනුවෙන් ප්‍රධාන ව්‍යවහාරයන් දෙකක් ඇති බව අපි දනිමු. කථා ව්‍යවහාරය හැඳින්වීම සඳහා ‘කට වහර’ යන යෙදුම භාවිත කරන අපි ලේඛන ව්‍යවහාරය හැඳින්වීම සඳහා ‘ගත් වහර’ යන යෙදුම භාවිත කරමු.

මෙහි දී අපගේ වැඩි අවධානය යොමු වන්නේ සිංහල කටවහර පිළිබඳව යි. සිංහල කට වහරෙහි ද අපට නොයෙකුත් ප්‍රභේද හඳුනාගත හැකි ය. එබඳු එක් බෙදීමකි ‘වියත් වහර’ හා ‘ජන වහර’ යනුවෙන් දැක්වෙනුයේ. කතාබහේ දී වියත්

වහර භාවිත කරන්නෝ වියත්හු ය. (උගත් පුද්ගලයෝ ය). එසේ ම කතා බහේ දී “ජන වහර” උසුරුවනු (උච්චාරණය කරනු) ලබන්නේ පොදු ජනයා විසිනි.

නිදසුනක් මගින් ‘වියත් වහරෙහි’ සහ ‘ජන වහරෙහි’, වෙනස, දැක්වුවහොත්, වියතෙකු කට වහරේ දී ‘රක්ෂාව’, ‘දක්ෂකම’, ‘ප්‍රස්තාව’ හා ‘ප්‍රශ්නය’ වැනි වචන භාවිත කරනු දැකිය හැකි ය. එහෙත් මේ වචන ම පොදු ජනයා විසින් ජන වහරේදී උච්චාරණය කරනු ලබන්නේ, ‘රස්සාව’, ‘දස්සකම’, ‘පරස්තාව’ හා ‘පුරස්තේ’ ආදී වශයෙනි.

‘ප්‍රදේශීය භාෂා ව්‍යවහාරය’ යනුවෙන් ජන ව්‍යවහාරයෙහි ම තවත් ප්‍රභේදයක් අපට හඳුනාගත හැකි ය. උඩරට, උඟුව, දකුණ හා සබරගමුව ආදී පළාත්වලත් සතර කෝරළය, රජරට, බිබිල, මොනරාගල හා බිම්තැන්න ආදී ප්‍රදේශවලත් වෙසෙන සිංහල ජනයාගේ ජීවන වෘත්තීන්, ඇදහිලි - විශ්වාස, සිරිත් - විරිත් හා ඇවතුම් - පැවතුම් සමග බැඳුණු, ඔවුන්ට ම ආවේණික වූ බස් වහර ප්‍රදේශීය භාෂා ව්‍යවහාරය වශයෙන් හැඳින්විය හැකි ය.

මෙහි දැක්වෙන්නේ මහාචාර්ය ජේ. බී. දිසානායක මහතාණන් විසින් රචනා කරන ලද “සිංහල ජනවහර” නමැති කෘතියෙන් උපුටාගත් කොටසකි. එමගින් මොනරාගල ප්‍රදේශයට ආවේණික වූ බස් වහර පිළිබඳ ව කරුණු රැසක් හෙළිවෙයි. එය හොඳින් කියවා අවබෝධ කරගන්න.

මොනරාගලට අපි යමු වන්දනාවේ

එදා සිංහල රජ දරුවන්ගේ රජ දහනක්ව පැවත, අද වන සතුන්ට රජ දහනක් ව පවතින දිගාමඩුලු දනව්ව පැරණි සිංහල සිරිත් විරිත් අගේ කරන මිනිස් කොටසකටද වාසභූමියක් ව පවතී. පැරණි දිගාමඩුලු දනව්වේම කොටසක් වන මොනරාගල පළාත ඊටම විශේෂ වූ ජන වහරකින්ද සරුසාර වූ පෙදෙසක් වෙයි. මේ පළාතේ ජන වහර පොදු සිංහලයෙන් වෙනස් වන තැන් සමහරක් මේ පරිච්ඡේදයෙහි දැක්වෙයි.

මොනරාගල, හේන් ගොවිතැනින් සරුසාර වූ පෙදෙසකි. එහෙත් එහි ඉදිකෙරෙන හේන් වටා දක්නට ලැබෙන්නේ වැටවල් නොවේ. 'වැටං' ය. පොදු සිංහලයෙහි බහු අර්ථය දෙනු වස් යොදනු ලබන 'වල්' යන්න වෙනුවට මෙහි භාවිත වන්නේ 'ට' පමණි. මේ රටාව අනුව, මොනරාගලදී හමුවන්නේ දෙරවල් නොව 'දෙරං' ය. ගොඩවල් නොව 'ගොඩං' ය. ඇළවල් නොව 'ඇලං' ය. ලිදවල් හෝ ලිං නොව 'ලිදං' ය.

තරුණයන් සේම වයසක උදවියද මේ හේන්වල වැඩ කරති. වයසක පිරිමියෙකුට ගරුසරු ඇතිව කතා කරන විට 'බුඩා' යයි කීම මෙහි සිරිතය. එවැනි වයසක කාන්තාව 'බුඩි' හෝ 'හොටි' ය. පිරිමියෙකු හෝ පිරිමි සත්වයෙකු හඟවන වචනය අගට ඊ යන්නක් එක් කොට ගැනීමෙන් එම වර්ගයේ ගැහැනිය හෝ ගැහැනු සතා හැඳින්වීම මෙහි බහුලව කෙරෙන්නකි. මොනරාගල වැසියන් බල්ලා හඳුන්වන්නේ 'කෑටා' යනුවෙනි. මේ අනුව බල්ලියට කියන්නේ 'කෑටි' කියාය. බලලා හැඳින්වෙන්නේ 'කුංවා' යනුවෙනි. මේ අනුව බැලලිය 'කුංචි' වෙයි. 'පැංවා' යනු තරුණ ගැටයෙකි. එවන් ගැටියෙකු 'පැංචි' ය.

තමාගේම දරුවන් හැඳින්වීමේදී 'මා' හෝ 'මය' යන්නක් යෙදීමද මොනරාගලට හුරු ව්‍යවහාරයකි. තමාගේම පුතා 'මා පුතා' ය. තමාගේම දුව 'මා දු' හෙවත් 'මය දු' ය. තම පුතාගේ

බිරිඳට 'පුතා දු' කියාත් තම දුවගේ පුරුෂයාට 'දු පුතා' කියාත්
ආදරයෙන් වහරනු ලැබේ. සිංහල ජන වහර

'මය් දු' යන්නෙහි 'මය්' යන්න 'මගේ' යන්නම මේ පළාතේ
භාවිත වන සැටියි. 'මගේ' යන වචනය 'මග' කියාත් මෙහිදී
ඇසිය හැකි ය. පොදු සිංහලයෙහි සම්බන්ධ අර්ථය දැනවීම
පිණිස යෙදෙන 'ගේ' වෙනුවට 'ග' පමණක් යෙදීම මේ
පළාතේ සුලභ සිද්ධියකි. මේ අනුව, තොගේ යනු 'තොග' වෙයි.
මහත්තයගේ යනු 'මහත්තයග' වෙයි. හාමිනේගේ යනු 'හාමිනේග'
වෙයි.

කලින් සිදු වුණු යමක් ගැන කීමෙහි දී බැලුවා, කැඩුවා,
වැපුරුවා වැනි වචනයක් යෙදීම පොදු සිංහලයෙහි රටාවයි.
එහෙත් මෙහි භාවිත වන රටාව ඊට බෙහෙවින් වෙනස් ය. මෙහි
යෙදෙන්නේ බැලුවා යන්න නොව 'බලව්වා' යන්න ය. කැඩුවා
යන්න නොව 'කඩව්වා' යන්න ය. වැපුරුවා යන්න නොව
'වපුරව්වා' යන්න ය. මොනරාගල වැසියන් 'කුදහව්වා' කියන්නේ
නිදගත්තාට ය. 'ගහමව්වා' යයි කියන්නේ විසි කළාට ය.
'පුන්නව්වා' යයි කියන්නේ නිදි කෙරුවාට ය.

ඉර පායන විට හෝ අව්ව පායන විට, වෙනත් පළාත්වල
කියනු ඇසෙන්නේ 'ඉර පෑව්වා' හෝ 'අව්ව පෑව්වා' වැනි වහරකි.
එහෙත් එම වහර මෙහි යෙදෙන්නේ 'ඉර පෑය්යා' හෝ 'අව්ව
පෑය්යා' යනුවෙනි. 'දුක්කා' යන වචනය වෙනුවට 'දුටා' යන්නක්
ද මෙහි වහරනු ලැබේ. 'අම්මා දුටා පුත්තු' යන වැකියෙන්
කියවෙන්නේ අම්මා පුතුන් දුටු බවයි. වෙලා යන්න සඳහා
'විලා' යයි යෙදීමද මොනරාගල වහරේ ලක්ෂණයකි. 'රූ විලා',
'මුවා විලා' යනු විසිනි.

අතීතයෙහි සිදු වුණු ක්‍රියාවකට 'නෑ' යන්නකුත් එකතු
වන විට, එම අදහස පැවසෙන්නේ අමුතූම මුහුණුවරකිනි.
'ඉස්කෝලේ නාවෙ ඇය්ද?' යි දරුවෙකුගෙන් ඇසුවහොත් 'ඊයෙ
වපුරව්ව හන්ද ඉස්කෝලේ එන්නෙ නෑ' යයි ඊට පිළිතුරු ලැබේ.
මෙහි 'එන්නෙ නෑ' යයි කීවේ 'ආවේ නෑ' යන අරුතිනි. මේ
අනුව, ගියෙ නෑ වෙනුවට 'යන්නෙ නෑ' කියාත්, බලව්වෙ නෑ
වෙනුවට 'බලන්නෙ නෑ' කියාත් මොනරාගල වැසියෝ යොදති.

මොනරාගලට අපි යමු වන්දනාවේ

කිසිවෙකුට විධානයක් කිරීමේ දී 'කරපං', 'බලපං', 'බීපං' යනු විසින් ව්‍යවහාර කිරීම සාමාන්‍ය ජන වහරේ රීතිය වෙයි. මෙහි එන 'පං' වෙනුවට 'ප' පමණක් යෙදීම මොනරාගල ජන වහරයි. 'කරප' 'බලප' 'බීප' යනුවෙනි. 'ගහමප' යයි කියන්නේ 'විසි කරපං' යන අරුතිනි. 'කුදහප' යයි කියන්නේ බුදියගනිං යන අරුතිනි.

මෙවැනි විධානයක් තරමක් ආදරයෙන් යුතුව පල කරන විට 'කොය' යන්නක් එකතු කිරීම මෙහි සිරිතය. වරෙං යයි නොකියා 'වරෙංකොය' කියාත්, 'බලපං' යයි නොකියා 'බලපංකොය' කියාත් 'දුවපං' යයි නොකියා 'දුවපංකොය' කියාත් යෙදෙන්නාක් සේය. මොනරාගල වැසියෙකු 'මං එද්දී යාකොය' යනුවෙන් කිවහොත් වෙනත් පළාතක වැසියෙකුට එය එක්වරම තේරුම් ගැනීම තරමක් අපහසු වනු ඇත. මෙහි 'යාකොය' යන වචනයෙන් කියවෙන්නේ 'පලයං' හෙවත් 'යන්ටකෝ' යන අරුතයි. 'එද්දී' යනු යෙදෙන්නේ එන තුරු හෙවත් එන තෙක් යන තේරුමෙනි. මේ අනුව 'මං එද්දී යාකොය' යනු තමා එන තුරු යන ලෙස මොනරාගල වැසියා තව එකෙකුට කී අයුරුයි. මෙසේම යන තුරු යයි කීමට යද්දී යනුත් කපන තෙක් යයි කීමට 'කපද්දී' යනුත් යෙදේ.

'වැස්ස වහින්නටත් වපුරව්වා' යනුත් මොනරාගල පෙදෙසටම සීමා වුණු ජන වහරක් සේ පෙනෙයි. මෙහි 'වහින්නටත්' යනු වහිද්දීත් යන අරුත් දෙයි. යට කී වැකියෙන් කියවෙන්නේ වැස්ස වහිද්දීත් වැපිරූ බවකි. මේ අනුව 'කියන්නටත්' යනු කියද්දීත් යන අරුතද, 'බලන්නටත්' යනු බලද්දීත් යන අරුතද දෙයි. නැතුව යන්න 'නැතූ' සේද කැටුව යන්න 'කැටු' සේද මොනරාගල පෙදෙසෙහි යෙදෙයි. 'කුදහන්නැතුව වරෙල්ලා' යයි කියන්නේ පමා නොවී හෙවත් නිද ගන්නේ නැතිව ආ යුතු බව කීමටය. 'මොක්කු කැටුං පනං උනේ?' යන ප්‍රශ්නයෙන් ඇසෙන්නේ කවුරුත් කැටුව ගියාද යන වගයි. මේ ප්‍රශ්නයට පිළිතුරක් නොදන්නා කල 'කවුද්ද' යයි කියනු ඇසේ. එහි අරුත 'කවුද දන්නේ' හෝ 'අනේ මන්දන්න' වැන්නකි. 'නැත්තං' යන වචනය 'නැටිටං' යනුවෙන්ද මෙහිදී අසන්නට ලැබේ. ප්‍රශ්නයක් ඇසීමෙහිදී 'ද' යන වචනය යොදා 'ගියාද'

සිංහල ජන වහර

'මොකද?' වැනි වහර භාවිත කිරීම පොදු සිංහලයෙහි රීතිය වුවත් මොනරාගල රීතිය ඊට මඳක් වෙනස් වෙයි. එවැනි 'ද' යන්නක් යොදනු වෙනුවට කට හඬ උස් පහත් කිරීමෙන්ම එම වැකිය ප්‍රශ්නයක විලාසයෙන් ඇසීමට මොනරාගල වැසියෝ සමත්තු ය. 'අප්පච්චි හේනට ගියාද?' යයි අසනු වෙනුවට 'අප්පච්චි හේනට ගියා? යනුවෙන් උච්චාරණය ධ්වනිය උස්කොට කතා කිරීම මෙහි බොහෝවිට සිදුවෙයි. 'කොහේද' යනු මෙහිදී 'කොහා?' වන්නාක් සේම 'මොනවද?' යනු 'මොනා?' වෙයි.

පොදු සිංහලයෙහි යෙදෙන සමහර වචන මොනරාගල පළාතේ යෙදෙන්නේ වෙනස් වෙනස් අරුත් දනවමිනි. මොනරාගල වැසියන් 'ඉගුරු' යයි කියන්නේ 'ඉරිඟු' සඳහාය. එබැවින් එහි 'ඉරුං ගස්' පමණක් නොව 'ඉගුරු කරල්' ද හමු වෙයි. මෙහි 'අඹ' යනුවෙන් හැඳින්වෙන්නේ 'පැපොල්' හෙවත් 'ගස් ලඬු' ය. 'පුහුල්' යන්නෙන් 'වට්ටක්කා' ද 'කොකිස්' යන්නෙන් 'කිරි අල' ද අදහස් කෙරේ.

වෙනත් පළාත්වල වැසියන් උදේ හවස යොදන සමහර වචන මෙහි වැසියන් සලකන්නේ අසභ්‍ය අර්ථයක් ජනිත කරවන වහර හැටියටය. එබැවින් 'කුරුල්ලා' යන වචනය වෙනුවට මෙහි යෙදෙන්නේ 'සකලයා' යනුයි. හේන්වලට එන කුරුල්ලන් පැන්නීම මෙහි හැඳින්වෙන්නේ 'සකලයෝ අඹනවා' යනුවෙනි. පොඬි දරුවන් ලවා 'සකලයන්ට ඕගාන්ට' හෝ 'කීගාන්ට' සැලැස්වීමෙන් උන් එළවීම සිදු කෙරේ. 'ලෙල්ල' යන වචනයද මෙහිදී භාවිත කළ යුත්තේ පරිස්සෙමිනි. මෙහි වැසියන් 'පොල් ලෙල්ල' යයි නොකියා 'පොල් කටුව' හෝ 'පොල් පොත්ත' යයි කියන්නේ 'ලෙල්ල' ගැන සඳහන් කිරීමට අකැමති හෙයිනි. 'ලෙලි ගහනවා' යන්න සඳහා 'ඔයනවා' යනු යෙදෙන්නේද මේ හේතුවෙනි.

මෙහි 'කය්ය' යනු සමූහයයි. හේන් පාළු කරන්නේ 'ඌරු කය්ය' යි. 'කුට්ටම' යයි කියන්නේ රැස්වීමටයි. 'අම්මංඬි' යනු නැන්දම්මාට නම්. මොණරාගල පෙදෙස්හි භාවිත ජන වහර, ඊටම විශේෂ වූ මුහුණුවරක් දරමින් සිංහල ජන වහර වඩාත් පොහොසත් කිරීමට හේතු වෙමින් පවතියි.

ක්‍රියාකාරකම 14.1

පහත දැක්වෙන ප්‍රශ්නවලට පිළිතුරු සපයන්න.

1. අදහස් සන්නිවේදනය සඳහා මිනිසා විසින් පරිහරණය කරනු ලබන ප්‍රබලතම මාධ්‍යය කුමක්ද?
2. භාෂාවක ප්‍රධාන ප්‍රභේද දෙකක් වශයෙන් මෙහි දැක්වෙන්නේ මොනවාද?
3. 'වියත් වහර' හා 'ජන වහර' අතර වෙනස පහදන්න.
4. ප්‍රදේශීය භාෂා ව්‍යවහාරය, පොදු ජන ව්‍යවහාරයෙන් වෙනස් වන්නේ කෙසේ දැයි නිදසුනක් ඇසුරින් පෙන්වා දෙන්න.
5. ප්‍රදේශීය භාෂා ව්‍යවහාරය ඉගෙනීමෙන් අපට ලද හැකි ප්‍රයෝජන මොනවාදැයි දක්වන්න.

ක්‍රියාකාරකම 14.2

පහත සඳහන් වචන මොනරාගල ප්‍රදේශයේ දී භාවිත වන්නේ කවර අර්ථයක් දීම සඳහා දැ යි ලියා දක්වන්න.

සකලයා	අඹ
කැටා	බුඩා
ඉගුරු	බුඩි
පුහුල්	කුංචි
කොකිස්	මා පුතා

ක්‍රියාකාරකම 14.3

පහත දැක්වෙන වගුව මොනරාගල ප්‍රදේශීය භාෂා ව්‍යවහාරය ඇසුරින් සම්පූර්ණ කරන්න.

අප්‍රාණවාවී බහු වචන නාම පද යෙදෙන අයුරු	අතීත කාල ක්‍රියාපද යෙදෙන අයුරු	විධි ක්‍රියාපද යෙදෙන අයුරු	නැත යන අර්ථයේ අතීත කාලක්‍රියාපද යෙදෙන අයුරු
වැටං	බලව්වා	කරප	එන්නෙ නෑ

දැනුමට :-

උඩරට ජන වහර

- බිං කරුවල - ඇඳිරි වැටෙන වෙලාව.
- පොත් කරනවා - ඇඳුම් නවනවා.
- හේලංකඩ - අගුපිල.
- උදුහැනැක්ක - උදෑසන.
- දුගල - මිරිස්ගල.
- මීටුවන්ගල - අත්ගල.
- ඇලි මෝලංකඩ - උළුවස්ස.
- ඇට්ටකුණාවෙනවා - හොඳහැටි නොතැම්බීම.
- අම්මණ්ඩි - මව.
- අප්පවිච්චි - පියා.
- කිරි අම්මා - ආච්චි.
- කිරි අත්තා - සීයා.

සබරගමු ජන වහර

- ගගුල බානවා - වැස්ස.
- මඩම - විශ්‍රාමශාලාව.
- දෙයියන්ගෙ රට - සිරිපාඅඩවිය.
- හිමේ නගිනවා - සිරිපාදේ වන්දනා කරනවා.
- පත්මය - සිරිපතුල.
- පේවීම - පිරුවට ඇඳ සුදුනම් වීම.
- සැහැල්ලුව - වන්දනාකරුවන් ගෙනයන බෑගය.
- කිරිකෝඩු - පළමුවරට සිරිපාදේ යන ළමයි.
- නඬිගුරා - වන්දනා කණ්ඩායමේ නායකයා
- පැලපදියම් වෙනවා - පදිංචි වෙනවා
- කෝඩෙ - වැස්සකට පෙර අඳුරු අහස.

සතර කෝරළේ ජන වහර

සෝමාරියා	-	කම්මැලියා.
කුම්මැහියා	-	ලෝභයා.
කොක්කනිය	-	බුලත්මල්ල.
තාන්කුවාගෙදර	-	මඟුල්ගෙදර.
ඉළවු ගෙදර	-	මළගෙදර.
සංගෙට නැති	-	නැහැදිව්ව.
සෝලිය	-	කරදරය.
විරසක වීම	-	තරහ වීම
ගිනි කුන්දම	-	හදිසිකරදරය.
අංකර ඇල්ලීම	-	රණ්ඩු දබර වීම.
හද්දික්කරාවේ යාම	-	නන්තත්තාරේ යාම.
අල්ල පනල්ලෙ	-	අතරතුර.

දකුණු පළාතේ ජන වහර

ඇට්ටමුරුත්තාවීම	-	බාගෙට තැම්බීම
අම්මණ්ඩි	-	අම්මා
තාත්තණ්ඩි	-	තාත්තා
මාළු ඒදනවා	-	ව්‍යංජනවලට තුනපහේ දමනවා.
ලූනු හොඳකරනවා	-	ලූනු ශුද්ධ කරනවා.
පොල් ඔයනවා	-	පොල් ලෙලි ගහනවා.
හෙරලි	-	කොස්
මුත්තා	-	සීයා
මුගුනි ඇන්න	-	මුගුණු වැන්න.
රට පුහුල්	-	වට්ටක්කා
පත්තක්කා	-	පැණිකොමඩු
ජූල්	-	දිවුල්
වැවර	-	කුරුම්බා

රජරට බස් වහර

අන්තප්පා	-	සීයා
අප්පල්ලෙ	-	ඇතිලිය.
අච්ච රබහ	-	මඳ අච්ච.
අන්ද බිතෙ	-	වැහි අඳුර.
ආල පාලුව	-	වගා පළඳවට වන හානිය.
හිරිකඩවැස්ස	-	පොද වැස්ස.
සුනම්මා	-	පුංචි අම්මා.
පෙස්සං කොල	-	කඩදසි.
බිතක්කන	-	අගුපිල.
හද්දැව	-	නොනැවතී වසින වැස්ස.
ඇබිත්තී	-	කුඩා දූරිය.
මීසෙ	-	අඩහැරය.

දකුණු පළාත

- * “කෝ දෙන්න, මං පොල්ගෙඩිය ඔයන්නම්.....”
- * “ඔහෙට ලුහු හොඳ කරන්නත් ඇහැක.....?”
- * “බලහං ඔය බත් මුට්ටිය ඇටට මුරුත්තා වෙයි,....”

උඩරට පළාත

- * “උදහැනැක්කෙම කුඩප්පච්චි බැරක් වගෙයි.”
- * “මං එද්දි දෙඹු සුරන වැස්ස !”
- * “හොඳටෝම තෙක බරියං වෙලා!”

උග්‍ර ජනවහර

- * “කිරි අම්මායි, මාමණ්ඩියි, අයියණ්ඩියි, ගෙට ගොඩ වුණේ ඉරගල වැටුණටත් පස්සේ.....”
- * “පලිසම්පාඩුව හොට බරියගෙං තමා”

ක්‍රියාකාරකම 14.4

ප්‍රදේශීය ව්‍යවහාරයන් භාවිතයෙන් මෙවැනි වැකි 05 ක් නිර්මාණය කරන්න.

ක්‍රියාකාරකම 14.5

පහත දැක්වෙන ප්‍රදේශීය ව්‍යවහාරයන් සඳහා පොදු ජනවහරෙහි එන යෙදුම් සොයා ලියන්න.

දකුණු පළාත	උගව පළාත	උඩරට පළාත	රජරට
තියඹරා	කුංවා	අප්පල්ලෙ	අරෝව
කළු කපා එළියෙන්	ගස්ගෝනා	හේලංකඩ	අවලාද
මාළු ඒදනවා	වන්නිකැට	බිංකරුවල	ඇබිත්ති
ජූල්	කැහුලා	මුල්ඇඳුම	ආලපාලුව
මක්කැයි	පුරුමිරිස්	කුයිල	අවරවෙලා
හින්නා	බුඩුන්දෑ	වෛතාලෙන්	කුලාන

